

El castigo

Direcció: Matías Bize **Guió:** Coral Cruz **País:** Argentina **Durada:** 86 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Antonia Zegers, Néstor Cantillana, Catalina Saavedra, Yair Juri, Santiago Urbina, Osqui Guzmán, Julieta Zylberberg, Sebastián Molinaro **Música:** Gustavo Pomenarec **Fotografia:** Gabriel Díaz **Distribuïdora:** Festival Films **Estrena a Espanya:** 31/03/2023
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

L'Ana i el Mateo, els protagonistes d'*El castigo*, són pares del petit Lucas i decideixen anar-se'n d'excursió a la natura per gaudir del cap de setmana. Però, tot es complica quan perden de vista el Lucas i ell es perd dins del frondós bosc on són. La parella començarà a buscar encaridament el nen amb ajuda de la policia, però no el trobaran. A mesura que van passant les hores, l'Ana i el Mateo començaran a entrar en una crisi que els farà replantejar-se el seu amor i les seves vides. (Sensacine)

CRÍTICA

Quan el drama no és circumstancial

En un camí rural al sud de Xile, un jove matrimoni perd de vista el seu fill que va baixar del vehicle on viatjaven per fer les seves necessitats. Quan comencen a buscar-lo internant-se al bosc, només troben la seva gorra, sense rastres d'ell. Obligats a trucar a carrabiners i deixar la recerca en mans d'ells, la parella, com s'esperava, reacciona traient el pitjor de cadascú.

El castigo (2022), una nova cinta xilena dirigida per Matías Bize, compta amb Antonia Zegers com l'Ana i Néstor Cantillana com el Mateo, el pare del desaparegut Lucas. Gran actuació de Catalina Saavedra com la Sargent Salas.

Bize, aquesta vegada, va fer una cosa diferent del que estava acostumat a fer a les seves pel·lícules anteriors a *Mensajes privados* (2022). El llargmetratge no té banda sonora —sí que en té als crèdits finals—, només se senten les veus —crits— dels seus protagonistes i els sons de la natura que els envolta. Sens dubte, el que més destaca és la tècnica emprada en la filmació, on utilitza un sol pla seqüència. És a dir, la pel·lícula no té talls: són 80 minuts filmats de manera contínua i en temps real. El que podria semblar pretensions i fanfarronesc, resulta en quelcom proper a una obra teatral que empra un gran escenari, on són pocs els moments tranquils i molts els carregats de drama i ansietat.

Tanmateix, hi ha un altre punt que val la pena considerar, que és la temàtica íntima que afronta la parella durant la desaparició del seu fill de set anys. Ningú no queda indiferent al drama plantejat.

Alhora, queda la sensació que Bize podia haver narrat quelcom més lleuger sabent que empraria la tècnica de filmar amb un sol pla seqüència, i deixar un tema tan sensible per a un segon film; així, concentra les dues forces en cintes independents. Però es va atrevir i els va combinar en un de sol, i per això mereix el doble d'atenció.

Por, ràbia, ansietat, negació i un renéixer de l'ànima són algunes de les sensacions que Matías Bize aconsegueix traspasar a l'espectador, potser en la millor pel·lícula de la seva autoria que té fins ara.

Daniel Bernal – bitacoradecine.cl